

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Het evangelie van vandaag neemt ons mee
vlak na de verrijzenis van Jezus Christus.
Sommige uitleggers van dit evangelie zeggen
dat het zelfs nog steeds die eerste Paasdag is,
maar dan 's avonds.

Wat was er een hoop gebeurd die eerste Paasdag.
Vrouwen waren naar het graf gegaan,
vroeg in de morgen.
Ze hadden gezien dat de zware steen voor het graf
was weggerold.
Het graf was leeg.
Maar waar was het Lichaam van Jezus?
Hadden ze Hem misschien weggeroofd?
Wel allerlei verhalen deden die dag de ronde.
Sommigen hadden Jezus zelfs weer teruggezien.
Maria van Magdalena had Hem zelfs in de tuin ontmoet.
Allerlei verhalen.

De leerlingen werden er bang van.
Was de Heer werkelijk verrezen?
En hoe zouden de Joden daar op reageren?
Zouden ze het als bedrog beschouwen?
Kortom, de leerlingen waren bang geworden.
En daarom zochten ze steun bij elkaar
en sloten ze zich veilig op in hun verblijfplaats
in Jeruzalem.
De deuren stevig op slot.
Je kunt het je zo voorstellen.
Als je bang bent wil je even niemand zien.

Maar dan gebeurt er iets bijzonders.
Terwijl zij zo opgesloten zaten
in hun verblijfplaats in Jeruzalem,
de deuren dus stevig op slot,
kwam Jezus ineens binnen.
Hij gaat in hun midden staan en zegt dan:
'Vrede zij u.'
Mooi hè!
'Vrede zij u.'
Dat is het eerste wat Jezus tot hen zegt.
En misschien is dat ook het eerste
wat Jezus tot ons wil zeggen.
'Vrede zij u!'
Geen ruzie, geen oorlog, geen verwijten, geen beschuldigingen.
Alleen maar: 'Vrede zij u'
Zo is onze Heer.

En dan laat Jezus zijn wonden zien.
De wonden in zijn handen en zijde.
En de leerlingen worden helemaal blij.

In mijn preek van vandaag wil ik met u eens nadenken
over de betekenis van die wonden van Jezus.
Want verderop in het evangelie van vandaag
hoorden we nog eens over die wonden van Jezus
maar dan met Thomas erbij.
Want wat was het geval.
Tomas, één van de twaalf leerlingen,
was er die avond nou net niet bij.
Dat zul je altijd zien.
En als de leerlingen hem later vertellen
dat ze Jezus hebben gezien,
zegt Thomas:
'Ik geloof er niets van.
Pas als ik zelf de wonden van de spijkers zie,
en mijn vingers in de plaats van de spijkers kan steken
en mijn hand in zijn zijde kan leggen,
pas dan zal ik geloven.

Eerder niet.'

Ook voor Thomas waren blijkbaar
die tekenen van de wonden van Jezus
het bewijs van echtheid.

Maar nogmaals, wat betekent dat dan toch,
die wonden van Jezus?

Misschien mag ik u daarvoor meenemen
naar een eenvoudige vergelijking.

Iets wat ik meemaakte in mijn eerste parochie
in de kop van Noord Holland.

Daar was een parochiaan,
-een man van middelbare leeftijd,-
die een donornier nodig had.

Hij was ernstig ziek en alleen een donornier
zou zijn leven kunnen redden.

De dochter van deze parochiaan was bereid
om haar gezonde nier aan haar vader af te staan.

Maar goed, zij was net getrouwd.

En haar man zei tegen haar:

"Dat lijkt me niet zo'n goed idee.

We zijn net getrouwd,

wij hopen nog kinderen te krijgen,

en dat zal veel van jouw lichaam vragen.

Het lijkt me beter dat ik mijn nier afsta aan je vader."

En zo gebeurde het.

De schoonzoon stond zijn gezonde nier af
aan zijn ernstig zieke schoonvader.

En altijd als ik die schoonvader ontmoette
sprak hij met grote dankbaarheid over zijn schoonzoon.

Ik vond dat altijd zo'n ontroerend verhaal.

En ik stelde me dan voor

hoe deze gezonde schoonzoon eens naar het ziekenhuis ging
om zijn nier af te staan.

Overigens geen kleine operatie, ook al ben je dan niet ziek!

En nu ik dit evangelie van vandaag hoor,
denk ik ook dat het litteken na de operatie
altijd een bewijs zou zijn van
wat deze schoonzoon voor zijn schoonvader had overgehad.
Het litteken was een ereteken geworden.

En dat is nou precies wat Thomas
wilde zien bij Jezus.
Die vijf wonden.
Twee in zijn handen, twee in zijn voeten
en één in zijn zijde.
Want dat was het bewijs van
hoeveel Jezus van hen had gehouden.
Hoe groot de liefde van Jezus voor hen was geweest.

Want bij die kruisiging op die heuvel op Golgotha
had Jezus zijn gezonde hart gegeven aan hen.
Zij hadden een nieuw hart nodig.
Hun hart vol egoïsme, eigenwijsheid,
ongeloof, angst en lafheid,
hun zieke hart moest worden vervangen
door een nieuw, gezond en volmaakt hart.
En dat had Jezus voor hen gedaan
aan dat kruis op Golgotha.
En niet alleen voor hen, maar voor de hele wereld.
Dus ook voor ons.

En dan horen we in het evangelie
dat Jezus voor de tweede keer zegt:
"Vrede zij u."
Maar nu komt er nog iets bij.
Jezus blaast over hen
en zegt dan:
"Ontvangt de Heilige Geest."

En ik denk dat op dat moment
er iets gebeurde in hun hart.
Zoals een baby, die net geboren is,
voor het eerst zelf gaat ademhalen.
Ineens gaat hij, na negen maanden
in de moederschoot te zijn geweest,
zelf leven.
Zo blies Jezus als het ware nieuw leven
in hun hart.
En dat wil Jezus ook bij ons doen.
Zelfs als wij de deuren van ons leven
stevig op slot houden,
dan nog kan Jezus bij ons binnenkomen,
in ons midden gaan staan,
en zijn leven, zijn liefde, zijn Heilige Geest
uitstorten in ons hart.
Amen.